

Zo série článkov: Telesný a duchovný človek.

Adam vstúpil do existencie vďaka Božiemu dychu života, ktorý sa stal ľudským duchom (duchom). Duch má vedomie Boha; pozná Boží hlas, má s Bohom spoločenstvo a má veľmi prenikavé poznania Bohom. Keď Adam padol, jeho duch zomrel.

Na počiatku Boh povedal Adamovi: „*ale zo stromu vedenia dobrého a zlého nebudeš jesť, lebo toho dňa, ktorého by si jedol z neho, istotne zomrieš.*“ (1. Mojžišova 2:17). Smrť, o ktorej hovoril Boh, nie je len fyzická smrť, lebo Adam a Eva potom, ako zjedli z tohto ovocia, fyzicky žili ešte veľa rokov. Adamova smrť začal v jeho duchu. V čom spočívala táto smrť?

Jedna z definícií smrti je, že človek smrťou prestane mať spoločenstvo so svojim okolím. Alebo úplne obecne táto definícia smrti čohokoľvek živého: Živý organizmus smrťou prestane mať spoločenstvo so svojim okolím; prestane komunikovať, prestane mať vzťah (kontakt) so svojim okolím. Písali sme o funkcii ľudského ducha, a tak teraz vieme, že smrťou ľudského ducha stráca človek spoločenstvo s Bohom. Toto je nazvané duchovná smrť. Prestúpenie Božieho prikázania malo za následok smrť ľudského ducha, smrť ducha Adama a Evy. Táto smrť, ktorá začala smrťou ducha, postupne zasiahla celú ľudskú bytosť. Ľudské telo nakoniec zomrie tiež. Keď zomrie telo, stráca spoločenstvo s duchom (a dušou). To, že je duch mŕtvy, neznamená, že zmizol, že sa stratil niekde do neznáma, alebo že zanikol. Ako ilustráciu si zoberme nemého človeka (Watchman Nee): „To, že je niekto nemý, neznamená, že nemá ústa či pľúca. Takýto človek nemôže hovoriť preto, že nie je niečo v poriadku s jeho ústami. Jeho ústa sú mŕtve pre

ľudský jazyk (ľudskú reč).“

Smrť ľudského ducha znamená len to, že stratil jasné poznanie Boha a je pre Boha, Bohu, mŕtvy. Keď Adam neuposlúchol Boha, jeho duch mu zostal, ale stratil svoje schopnosti mať spoločenstvo s Bohom. Pôvodne mal duch schopnosť poznať Boha a slúžiť mu, teraz, po páde človeka do hriechu, túto schopnosť stratil. Po duchovnej smrti si človek môže zachovať náboženstvo, morálku, vzdelanie, životnú silu (vitalitu), duševní a telesné zdravie, a napriek tomu je mŕtvy Bohu. Môže o Bohu hovoriť, uvažovať, a dokonca o ňom aj kázať, ale pre Boha je mŕtvy. Už nepočuje, nevníma hlas Svätého Ducha. Smrť sa z ducha prvého človeka rozšírila do ríše tela. Hoci Adam po smrti svojho ducha ešte dlho žil, smrť v ňom celú tú dobu pôsobila, až zomrelo aj telo (zomierajúc zomrieš).

Od okamihu duchovnej smrti bol duch Adama (a všetkých jeho potomkov) potlačený dušou. Útlak zo strany duše spôsobil, že sa duch a duša veľmi tesne previazali, prepojili. Duch je tak slabý, že sa duch a duša stali akoby jedným, a preto musí dôjsť k oddeleniu ducha a duše (Židom 4:12) - a nástrojom oddelenia je Božie slovo. Splynutím ducha a duše človek začal žiť v myšlienkovom svete. Začal jednať podľa svojho intelektu a podľa svojich citov. Duch stratil schopnosť plniť svoje pôvodné funkcie a napriek tomu, že stále bol - bolo to akoby už neexistoval. V tom je zmysel verša „*To sú tí, ktorí sa oddelujú, telesní, nemajúci ducha.*“ (Júda 19; tu ide o ľudského ducha, nie o Svätého Ducha). Každý človek na svete má stále svojho ducha, ale tento duch je však zakrytý jeho hriechmi a nemôže mať spoločenstvo s Bohom.

Napriek tomu, že duch je mŕtvy Bohu, je stále ešte v človeku prítomný a v iných oblastiach stále činný, aktívny. Niekedy môže mať padlý človek ducha, ktorý je silnejší než jeho duša alebo telo, a ktorý je stále schopný vládnuť celej jeho bytosti. Medzi nich patria tí, ktorí robia samovoľné

písanie, hádačstvo, čarodejníctvo, a pod. Komunikujú s duchovnou oblasťou, nie však skrze Svätého Ducha, ale skrze zlých duchov. Duch hriešnych ľudí (neznovuzrodených) je spojený so satanom a zlými duchmi. Ich duch je mŕtvy Bohu, ale živý satanovi a otvorený pôsobeniu zlých duchov v ich vnútri.

Duša sa podriaďuje žiadosti zmyslov a stáva sa ich otrokom. Telo (*básár, sarx*) v Biblii znamená život a prirodzenosť duše a fyzického tela neznovuzrodeného človeka. Človek je teraz úplne pod nadvládou tela, jeho žiadostí a nemá z pod tejto vlády úniku. Duša nahradila ducha v jeho vládnucim postavení a človek jedná nezávisle na Bohu a je sústredený sám na seba a svoje žiadosti. Človek teraz chodí, žije, podľa žiadostí. Dokonca aj v náboženských záležitostiach a v najhorlivejšom nasledovaní Boha človek uplatňuje silu svojej duše a sám rozhoduje ako hľadať Boha a ako sa Bohu zapáčiť – teraz mu už chýba zjavenie Boha. Duša nielenže takto presadzuje sama seba, ale navyše je ešte ovládaná fyzickým telom. Vášne tela, jeho pocity a žiadosti, prikazujú duši, aby poslúchala, uskutočňovala ich príkazy a vyhovovala im. Ľudia, teraz duchovne mŕtvi, sú vyjadrením svojej intelektuálnej sily, alebo svojej žiadosti. Najčastejšie sú vyjadrením oboch. Telo (telesnosť) ovláda celú ich bytosť bez prekážok a nič mu v tom nebráni.

To sú tí, o ktorých hovorí list Júdov: „...že v poslednom čase budú posmievači, ktorí budú chodiť podľa svojich bezbožných žiadostí. To sú tí, ktorí sa oddeľujú, telesní, nemajúci ducha.“ (Júda 1:18-19). Duch stratil svoje pôvodné postavenie, preto Biblia hovorí, že títo ľudia nemajú ducha. Ducha teraz obklopila („pohltila“) duša, ktorej cieľ a zámer sú výlučne pozemské. Dôsledkom takéhoto výlučne duševného stavu je posmievačstvo, jednanie podľa vlastných žiadostí a vyvolávanie rozdelenia.

O takomto neznovuzrozenom duševnom človeku hovorí tiež 1. Korinským 2:14 „*Ale telesný človek nechápe vecí Ducha Božieho, lebo sú mu bláznovstvom, a nemôže ich poznať, lebo sa majú duchovne posudzovať.*

“ Takýto ľudia sú ovládaní svojou dušou a ich duch je dušou potlačovaný. Sú opakom duchovných ľudí. Hoci môžu byť veľmi inteligentní a môžu prichádzať s veľmi peknými nápadmi a teóriami, nemôžu (nevedia) nič povedať o veciach Svätého Ducha. Nie sú schopní prijímať zjavenie od Svätého Ducha. Svet si myslí, že intelektuálna sila (duševná sila) a rozum človeka sú všemocné, že človek svojou myslou môže objaviť akúkoľvek pravdu na svete. Božie slovo ich však považuje za márných a bláznov (márnosť a bláznovstvo).

Človek nikdy nemôže nájsť životnú pravdu pomocou svojej mysle alebo nejakých teórií. To sú nespoľahlivé prostriedky. Chytré názory ľudí sú väčšinou protichodné. Teórie vedú ľudí väčšinou do omylov. Sú to vzdušné zámky a nevedú ľudí nikde inde, len do temnoty.

Pokiaľ nie je intelektuálna sila podrobená vedeniu Svätého Ducha, je nespoľahlivá a veľmi nebezpečná. Považuje správne za nesprávne a nesprávne za správne. Vlastné myšlienky zavedú neznovuzrodeného človeka na miesto večnej smrti.

Ak je však človek telesný, je nielen pod nadvládou duše, ale jeho duša je vlastne spojená s jeho fyzickým telom. Niekedy je duša dokonca telom riadená, aby páchala tie najohavnejšie hriechy. Telo hriešneho človeka je plné žiadostí a vášní. Pretože jed hada sa dostal do ľudského tela, stali sa legitímne túžby tohto tela žiadostivosťou. Keď duša raz uposlúchla telo, aby sa vzoprela proti Božiemu požiadavku, musí ho poslúchať aj naďalej. Žiadosti tela sa prejavujú mnohými formami hriechu skrze dušu. Moc tohto tela je tak veľká, že je schopná urobiť dušu neschopnú odporu voči sebe a urobiť si z nej poslušného otroka.

Pôvodným Božím zámerom je, aby duch bol najvyšší a vládol duši. Keď sa človek stal duševným, duch bol potlačený a stal sa služobníkom duše. Keď sa človek stal telesným, telesnosť, ktorá pôvodne zaujímala najnižšie miesto, sa stala kráľom. Človek sa zmenil z duchom ovládaného na dušou ovládaného, a z dušou ovládaného na telom ovládaného. Stal sa padlým a telesnosť sa chopila moci.

Hriech zabíja ducha, a tak duchovní smrť postihuje všetkých ľudí, takže všetci (neobrátení a nespasení) ľudia umierajú v hriechu a prestúpeniach. Hriech tiež spôsobil nezávislosť duše, takže duševný život sa teraz stáva nezávislým a sebeckým životom.

Vytvorené dňa: 20. mája 2013.

Upravené dňa: 25. júna 2013.

Späť na [Pád človeka do hriechu](#) .

Späť na obsah série článkov [Telesný a duchovný človek](#) .